

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 7159 van 5 juli 2011
in de zaak A. 200.770/XIV-33.249**

In zake :

XXXXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Mieke Van den Broeck
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Broederminstraat 38
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

Het cassatieberoep, ingesteld op 23 juni 2011, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 62.012 van 23 mei 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 29 juni 2011 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan naar luid van artikel 39/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en

de staatlozen bevestigen, hervormen, vernietigen wegens een substantiële onregelmatigheid, of vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. De artikelen 39/69 en 39/76, § 1, van de Vreemdelingenwet maken het de partijen bovendien mogelijk onder bepaalde voorwaarden “nieuwe gegevens” ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te brengen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan tenslotte de beslissing van de commissaris-generaal vernietigen en voor een nieuw onderzoek naar de commissaris-generaal terugsturen indien hij van oordeel is dat hij de zaak niet ten gronde kan onderzoeken omdat hij niet beschikt over bepaalde essentiële gegevens en waarvoor het nodig is aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen. Het aldus bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep heeft een devolutieve werking, waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de voor hem aangevoerde middelen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan hervormen, zonder door de motieven van deze laatste gebonden te zijn. Het beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal heeft op grond van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet een schorsende werking. Bijgevolg neemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aldus kennis van het geschil in zijn volledigheid en gaat het om een beroep met volle rechtsmacht. Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 eveneens geoordeeld dat uit de voornoemde elementen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beginsel over volle rechtsmacht beschikt, wanneer hij op grond van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet optreedt en dat de rechtzoekenden niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg zijn beroofd. De uiteenzetting van de verzoeker wat betreft artikel 6, eerste lid, van het E.V.R.M. is niet dienend omdat die verdragsbepaling niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Wat betreft de vraag of het recht op een beroep met volle rechtsmacht inhoudt dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat, dient te worden opgemerkt dat de verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nooit heeft gevraagd om op de nota van de commissaris-generaal te repliceren en dat uit het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat hij daarover ter terechtzitting enige opmerking heeft gemaakt. De verzoeker kan zulks niet voor het eerst voor de Raad van State als administratieve cassatierechter vragen. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond en om de hierboven uiteengezette redenen moet niet op het verzoek om twee prejudiciële vragen te stellen worden ingegaan.

Zoals reeds bij de behandeling van het eerste middel werd gesteld, is artikel 6 van het E.V.R.M. niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het tweede middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

In het derde middel geeft de verzoeker een theoretische uiteenzetting en voert hij aan dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onvoldoende rechtsbescherming wordt geboden daar “deze geen enkele afweging maakt inzake de mogelijke schending van art. 3 EVRM” en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “bovendien niet beschikt over voldoende ‘volle rechtsmacht’ in de zin van art. 13 (EVRM)”. De verzoeker heeft artikel 3 van het E.V.R.M. niet aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat hij dit middel niet voor het eerst kan aanvoeren in cassatie. Wat de vraag naar de volle rechtsmacht betreft, kan worden verwezen naar de behandeling van het eerste middel. De verzoeker toont niet aan waarom deze volle rechtsmacht onvoldoende zou zijn in het licht van artikel 13 van het E.V.R.M.. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Uit de behandeling van het eerste middel blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volle rechtsmacht beschikt en de verzoeker toont niet aan waarom deze volle rechtsmacht onvoldoende zou zijn in de zin van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83 of van artikel 39 van Richtlijn 2005/85 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. Het vierde en vijfde middel zijn kennelijk ongegrond en op het verzoek om prejudiciële vragen te stellen moet niet worden ingegaan.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vijf juli tweeduizend en elf, door:

André Beirlaen, kamervoorzitter,

bijgestaan door

Joris Casneuf, griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen